



วรรณคดีที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้จัดเรียงเรียงเสนอเป็น 2 ตอน โดยตอนแรกจะกล่าวถึงรายละเอียดเกี่ยวกับสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2503 มาเป็นหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ส่วนตอนหลังจะกล่าวถึงงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้

ในกระบวนการพัฒนาหลักสูตรนั้นหลังจากที่ได้เอกสารหลักสูตรเป็นรูปเล่มออกมาให้ครูนำไปใช้ไปแล้ว นักพัฒนาหลักสูตรยังต้องประเมินผลหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นมาเป็นระยะ ๆ ด้วยเพื่อจะค้นหาทางปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้นเรื่อย ๆ แต่จากการประเมินผลพบว่าหลักสูตรมีข้อบกพร่องอยู่มากเกินไปก็อาจจะต้องพัฒนาหลักสูตรกันขึ้นใหม่ทั้งหมด เช่นเดียวกับหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2503 หลังจากที่ได้มีการประกาศใช้แล้วกระทรวงศึกษาธิการก็ได้พยายามที่จะปรับปรุงหลักสูตรให้ดีขึ้นเป็นระยะ ๆ ดังจะเห็นได้ว่าในปี พ.ศ. 2506 - 2508 สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าวิจัยเด็กและกรมสามัญศึกษา (2509 : 21 - 45) ได้ร่วมกันวิจัยหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2503 ซึ่งปรากฏผลพอสรุปได้ว่า ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 4 นั้นความมุ่งหมายไม่ชัดเจน เนื้อหาวิชาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ไม่สอดคล้องกับความมุ่งหมาย สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เนื้อหาสาระที่ได้กำหนดเอาไว้ในบทเรียนนั้นทุก ๆ วิชาไม่เหมาะสมคือล้วนออกจากวิชาศิลปะ ประมวลการสอนทั้งชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 4 ล้วนแต่ไม่เหมาะสมกับท้องถิ่น และครูสอนได้ไม่ครบตามที่หลักสูตรกำหนด ยกเว้นวิชาสุขศึกษาเพียงวิชาเดียวทั้งสองระดับชั้นเท่านั้น

ต่อมาในปี พ.ศ. 2508 - 2509 กรมสามัญศึกษา (2511 : 29 - 35) ได้ทำวิจัยเรื่องผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาต่าง ๆ ตามหลักสูตรประถมศึกษาที่ปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาต่าง ๆ ของนักเรียนประถมศึกษานั้นมีอัตราที่ต่ำกว่าเกณฑ์ที่หลักสูตรกำหนด โดยเฉพาะในค่านาษาช่วยแล้ว ผลการเรียนของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1 อยู่ในเกณฑ์ต่ำมาก นอกจากนั้นกรมสามัญศึกษา (2512 : 38 - 49) ยังได้ศึกษาสภาพการรู้หนังสือของผู้จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่าผู้จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ไป มีถึงร้อยละ 33 ที่มีความรู้ไม่ถึงขั้นที่จะยอมรับว่าทำเลขเป็น อ่านหนังสือออกและเขียนหนังสือได้ ส่วนพวกที่เหลือ

ซึ่งพอจะรู้นั่งสี่อยู่บางก็ปรากฏว่า ถ้าเขาไม่ได้เรียนต่อในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แล้ว สภาพการรู้นั่งสี่ของเขาจะลดลงไปอย่างมากมาหลังจากที่เขาจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ไปได้ 3 ปี จนเมื่อวันที่ 17 มิถุนายน 2513 กรมวิชาการ (2517 : 1 - 6) ได้รับความแต่งตั้งให้พิจารณาข้อดีข้อเสียของหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2503 และวิเคราะห์รายงานผลการวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ ผลการวิเคราะห์ครั้งนี้ทำให้เห็นข้อบกพร่องของหลักสูตรอยู่มากมาย นับตั้งแต่ความมุ่งหมายของหลักสูตรที่วางไว้อย่างกว้างขวาง และไม่ได้ตั้งอยู่บนรากฐานของความเป็นไทย ลักษณะของกิจกรรมในการเรียนการสอนตลอดจนการวัดผลที่ไม่ได้มีระบุเอาไว้เลยในหลักสูตร เวลาเรียนที่กำหนดไว้ในรอบปีมีน้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มประเทศเอเชียด้วยกัน ตลอดจนจุดมุ่งหมายและเนื้อหาสาระของแต่ละวิชาที่สูงส่ง สลับซับซ้อนและไม่เกี่ยวข้องกับชีวิตจริงของผู้เรียนเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งข้อบกพร่องต่าง ๆ นี้มากมายเกินกว่าที่จะแก้ไขปรับปรุงเพียงเล็กน้อยได้ ฉะนั้นกระทรวงศึกษาธิการจึงได้ตั้งคณะกรรมการปรับปรุงหลักสูตรประถมศึกษาขึ้น คณะกรรมการชุดนี้ได้รวบรวมความคิดเห็นจากรายงานการวิเคราะห์หลักสูตรประถมศึกษาและจากแหล่งต่าง ๆ เพื่อนำมาศึกษาเป็นพื้นฐานในการกำหนดหลักการ จุดมุ่งหมายและโครงสร้างหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521

หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ได้วางโครงสร้างให้มีลักษณะที่แตกต่างไปจากหลักสูตรเดิมมาก หลักสูตรเดิมนั้นส่วนใหญ่จะถือเอาเนื้อหาวิชาเป็นเรื่องสำคัญ แต่หลักสูตรใหม่นี้ แม้ว่าจะมีเนื้อหาวิชาที่แบ่งโคหลาย ๆ ประเภท แต่ทำเป็นลักษณะของหน่วยบูรณาการ (Integration) และกลุ่มประสบการณ์ (Block of Experience) (บันลือ พุกขวัน 2521 : 23) ซึ่งกลุ่มประสบการณ์ทั้ง 4 กลุ่ม ของหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 นี้ได้กล่าวถึงว่ามีเนื้อหาสาระที่เรียนต่อเนื่องกันตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง 6 และจัดลำดับเนื้อหาสาระจากง่ายไปหายาก ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. กลุ่มทักษะที่เป็นเครื่องมือการเรียนรู้ได้แก่ เนื้อหาสาระที่เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อความหมาย และเรียนรู้เรื่องอื่น ๆ ต่อไป คือ เรื่องของภาษาและการศึกษาคำนวณ ประกอบด้วย ภาษาไทย และคณิตศาสตร์ มีเนื้อหาสาระโดยย่อเป็นเรื่องราวต่าง ๆ ดังนี้

ภาษาไทย มีเรื่องของความเข้าใจภาษาและการใช้ภาษา หลักภาษา  
วรรณคดี ซึ่งประกอบด้วยทักษะต่าง ๆ ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ตลอดจน  
จนการเขียนเรียงความ คัดลายมือ จดหมายและบทร้อยกรอง ในการจัดเนื้อหาสาระ  
และกิจกรรมการเรียนรู้ไม่ได้แบ่งเป็นรายวิชา แต่ให้เรียนผสมผสานกันไปตามลำดับความ  
ยากง่ายและความเหมาะสม

คณิตศาสตร์ มีเรื่องที่เป็นพื้นฐานเกี่ยวกับจำนวน การวัด พีชคณิต  
เรขาคณิต และสถิติ แต่ในการจัดเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้ไม่ได้แบ่งเป็นรายวิชา  
ดังกล่าว หลักสูตรกำหนดให้เรียนตามลำดับความยากง่าย และบางอย่างก็เรียนเพื่อเป็น  
พื้นฐานที่จะเรียนเรื่องที่ยากขึ้นไป บางเรื่องก็เรียนเพื่อความเข้าใจ และการนำไปใช้ใน  
ชีวิตประจำวัน ทั้งนี้ได้จัดให้เรียนผสมผสานกันไปตามจังหวะอันเหมาะสม

2. กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ได้แก่เรื่องราวที่เป็นความรู้เกี่ยวกับ  
การดำรงชีวิต เช่น เรื่องสุขภาพอนามัย เศรษฐกิจ การเมือง สังคม วัฒนธรรม  
ธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม โดยจัดเป็นหน่วยซึ่งมี 12 หน่วย คือ 1) สิ่งที่มีชีวิต  
2) ชีวิตในบ้าน 3) สิ่งที่อยู่รอบตัวเรา 4) ชาติไทย 5) ชาวเหตุการณ์และวัน  
สำคัญ 6) การทำมาหากิน 7) พลังงานและสารเคมี 8) จักรวาลและอวกาศ  
9) ประเทศเพื่อนบ้าน 10) การสื่อสาร และ การคมนาคม 11) ประชากรศึกษา  
12) การเมืองและการปกครอง ทั้งนี้กำหนดให้เรียนดังนี้

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 2	เรียนหน่วยที่ 1 - 5
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 - 4	เรียนหน่วยที่ 1 - 8
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6	เรียนหน่วยที่ 1 - 12

3. กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ได้แก่ เรื่องราวที่เป็นทั้งความรู้และกิจกรรม  
ต่าง ๆ ที่ให้นักเรียนปฏิบัติเป็นรายบุคคล หรือเป็นหมู่คณะ เพื่อปลูกฝังคุณธรรม ทัศนคติ  
สุขภาพอนามัย และสร้างนิสัยอันดีงาม ประกอบด้วยเนื้อหา และกระบวนการเรียน  
5 เรื่อง คือ จริยศึกษา พลศึกษา ศิลปะศึกษา คณิตศาสตร์ และนาฏศิลป์ กิจกรรมเสริม  
สร้างนิสัยแต่ละเรื่อง เน้นการปฏิบัติอย่างเดียวกันตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6 จะ  
แตกต่างกันก็เพียงแต่ขั้นตอนของทักษะในการปฏิบัติที่ยากง่ายกว่ากันเท่านั้น

4. กลุ่มงานและพื้นฐานอาชีพ ได้แก่ เรื่องราวที่นำมาจัดกระบวนการเรียนการสอน เพื่อฝึกนิสัยในการทำงาน และเพื่อเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพ มีเนื้อหาสาระและกิจกรรม 3 เรื่อง คือ งานบ้าน งานเกษตร งานประดิษฐ์ และงานช่าง หลักสูตรได้เน้นเรื่องการจัดกระบวนการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับสภาพความต้องการของท้องถิ่นมากเป็นพิเศษ (กระทรวงศึกษาธิการ 2525 : 6 - 7)

### งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวรรณคดีที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้พบว่า มีนักวิจัยทางการศึกษาเป็นจำนวนมากที่ใฝ่พยายามศึกษาค้นคว้าหาตัวแปรที่เชื่อว่ามีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงยิ่งขึ้น ทั้งนี้เพราะถือว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นเป็นสิ่งที่แสดงถึงความสำเร็จหรือล้มเหลวทางการศึกษา

มีผลงานวิจัยจำนวนมากที่กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา เพื่อพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับที่สูงกว่า งานวิจัยเหล่านี้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรซึ่งเป็นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับชั้นเรียนที่สูงกว่าตัวพยากรณ์ที่เป็นคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับชั้นเรียนที่ต่ำกว่าเท่านั้น โดยจะกล่าวความล่าช้าของตัวพยากรณ์จากชั้นประถมศึกษาจนถึงการเรียนในระดับอุดมศึกษาดังนี้

จากการศึกษาในระยะยาวเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ บลูม (Bloom 1976 : 39) เพื่อที่จะพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในเกรด 12 โดยใช้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในระดับชั้นเรียนที่ต่ำกว่า พบว่าโดยทั่วไปแล้วสหสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในเกรด 2 กับเกรด 12 เท่ากับ .60 ระหว่างเกรด 6 กับเกรด 12 เท่ากับ .78 และระหว่างเกรด 10 กับเกรด 12 เท่ากับ .90 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างปีที่ติดต่อกันตั้งแต่เกรด 3 ไปจนถึงเกรด 11 เท่ากับ .90 หรือมากกว่า จากรายงานของ บราซท์ และ ฮอปกินส์ (Bloom 1976 : 41, Citing Bracht and Hopkins 1972) กล่าวว่าสหสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในเกรด 3 กับเกรด 11 เท่ากับ .82 กล่าวคือ ประมาณสองในสามของความแปรปรวน



ในผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในเกรด 11 สามารถพยากรณ์ได้จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในเกรด 3 สหสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในเกรด 7 และเกรด 11 เท่ากับ .90 นั่นคือ 81 % ของความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในเกรด 11 สามารถพยากรณ์ได้จากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนหน้านั้นอีกสี่ปี

สำหรับการศึกษาระยะยาวของเพนนิน (Bloom 1976 : 41, Citing Payne 1963) พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของวิชาเลขคณิตในเกรด 6 สามารถพยากรณ์ได้ด้วยความสัมพันธ์ทางการเรียนของวิชาเลขคณิตในเกรด 2 ด้วยค่าสหสัมพันธ์ประมาณ .70 ขณะที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของการอ่านในเกรด 5 สามารถพยากรณ์ได้โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของการอ่านในเกรด 2 ด้วยสหสัมพันธ์ประมาณ .75

สแกนเนล (Scannell 1960 : 131 - 134) ได้ศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นประถมศึกษา (เกรด 4) จนถึงชั้นมัธยมศึกษา (เกรด 12) กับคะแนนเฉลี่ยปลายปีที่ 1 และคะแนนเฉลี่ยสะสมทั้งสี่ปีในมหาวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตมหาวิทยาลัยในรัฐโอไฮโอระหว่างปี ค.ศ. 1949 - 1953 จำนวน 3,202 คน ผลปรากฏว่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างคะแนนชั้นประถมศึกษาถึงชั้นมัธยมศึกษา กับคะแนนเฉลี่ยในชั้นปีที่ 1 มีค่าสูงขึ้นทุกปีจาก .45 ถึง .63 และกับคะแนนเฉลี่ยสะสมทั้งสี่ปีในมหาวิทยาลัยได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ .53 ตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุดคือ คะแนนเฉลี่ยในชั้นมัธยมศึกษา

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนชั้นมัธยมศึกษานั้น ปรากฏว่ามีการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนหมวดวิชาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของฉันทนา จินตโกวิท (2522 : ง - จ) ที่ได้ออกหาตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุดที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของนักเรียนในกรุงเทพมหานคร พบว่าตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุดของนักเรียนโปรแกรมวิทย์ - คณิต ประเภทโรงเรียนชาย โรงเรียนสหศึกษา และนักเรียนโปรแกรมศิลป์ - ภาษาฝรั่งเศส ประเภทโรงเรียนหญิง โรงเรียนสหศึกษา ได้แก่ คะแนนรวมระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ส่วนโปรแกรมวิทย์ - คณิต ประเภทโรงเรียนหญิง ตัวพยากรณ์ที่ดีได้แก่คะแนนหมวดวิชาคณิตศาสตร์และภาษาอังกฤษ และโปรแกรมศิลป์ - ภาษาฝรั่งเศส ประเภทโรงเรียนชาย ตัวพยากรณ์ที่ดีได้แก่คะแนนหมวดวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาไทย สังคมศึกษา และคะแนนจากแบบสอบถามแรงจูงใจได้สัมฤทธิ์

ส่วนงานวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนหมวดวิชาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มัธยมศึกษาปีที่ 4 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 นั้น ทศนิยม สุชีสร (2508 : 77 - 80) โดยใช้นักเรียนโรงเรียนสุนารี จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 120 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างและไคสทดสอบสัมพันธ์ของแต่ละหมวดวิชาคือ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ อยู่ระหว่าง .53 - .94 แสดงว่าผลการเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มัธยมศึกษาปีที่ 4 และมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลางถึงระดับสูงมาก ซึ่งไคสคล้ายกับงานวิจัยของ บุญเรียง ศรีคำพร (2513 : ค - ง) วรณรัตน์ อึ้งสุประเสริฐ (2513 : ง) และ นงลักษณ์ ประเสริฐ (2517 : ง) ที่ได้ศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และได้ผลการวิจัยตรงกันคือ คะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสัมพันธ์กับคะแนนสอบไล่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ทุกหมวดวิชา แต่งานวิจัยเหล่านี้แตกต่างจากงานวิจัยของ นงลักษณ์ พงษ์สามารถ (2510 : 89 - 91) ที่ใช้กลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนโรงเรียนสาธิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 71 คน โดยแยกเป็นแผนกวิทยาศาสตร์ 41 คน และแผนกศิลปะ 30 คน และพบว่าความสัมพันธ์ของแต่ละหมวดวิชาระหว่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 อยู่ในระดับต่ำถึงระดับปานกลาง

งานวิจัยต่อจากระดับดังกล่าวมาแล้วที่ควรพิจารณาคือ การวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กับการสอบเข้ามหาวิทยาลัย ซึ่งสำนักงานวางแผนการศึกษา ดำเนินการโดย ชู แสงศักดิ์ (2510 : 3 - 4) เป็นหัวหน้า กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่สอบเข้าศึกษาต่อในชั้นอุดมศึกษาในปี พ.ศ. 2505 - พ.ศ. 2509 จำนวน 800 คน เป็นนักเรียนที่จบมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกวิทยาศาสตร์ 570 คน แผนกศิลปะ 151 คน ที่เหลือเป็นนักเรียนจากแหล่งอื่น ๆ ผลปรากฏว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรวมในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กับคะแนนสอบคัดเลือกในวิชาภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ได้ค่า .71 .71 และ .85 ตามลำดับ ถ้าแยกเป็นรายวิชาจะพบว่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายวิชามัธยมศึกษาปีที่ 5 กับคะแนนสอบคัดเลือกของนักเรียนแผนกวิทยาศาสตร์ อยู่ในระดับปานกลางขึ้นไป ( $r = .54$  ถึง  $.81$ ) วิชาที่มีค่าสหสัมพันธ์สูงสุดคือฟิสิกส์ ( $r = .81$ ) ส่วนแผนกศิลปะมีค่าสหสัมพันธ์รายวิชาอยู่ในระดับปานกลาง ( $r = .65$  ถึง  $.69$ ) ต่อจากผลการวิจัยนี้

เลื่อม ลัทธิพันธ์ และคณะกรรมการการวิจัยการศึกษา สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ (2516 : 28 - 37) ได้วิจัยหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนมัธยมศึกษาปีที่ 5 คะแนนสอบคัดเลือกกับผลการเรียนในชั้นปีที่ 1 ของสถาบันอุดมศึกษา ปีการศึกษา 2510 และ 2511 ใช้กลุ่มตัวอย่าง 5,830 คน ซึ่งสอบเข้าสถาบันอุดมศึกษาได้ในปี 2510 จำนวน 2,900 คน ที่เหลือเป็นนักเรียนที่สอบเข้าได้ในปี 2511 ผลการวิจัยพบว่าคะแนนรายวิชามัธยมศึกษาปีที่ 5 มีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับผลการเรียนชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยสูงกว่าคะแนนสอบคัดเลือก ร้อยละ 57.28 ซึ่งเชื่อได้ว่าคะแนนรายวิชามัธยมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพในการพยากรณ์ผลการเรียนในชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยได้ดีกว่าคะแนนสอบคัดเลือก ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบได้มัธยมศึกษาปีที่ 5 และผลการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยในปีการศึกษา 2507 และ 2508 กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตปีที่ 1 และปีที่ 2 ในมหาวิทยาลัย ผู้ที่ทำการวิจัยคือ ทิพย์พรรณ นพวงศ์ ณ อยุธยา (2511 : ค) ทรรษา สาทรายทอง (2510 : ไม่ปรากฏเลขหน้า) สายหยุด เขียวดอกนอย (2511 : ค) ฉวีวรรณ พรหมสาขา ณ สกลนคร (2511 : ค) วิรัตน์ วสะยางกูร (2511 : ค) และวาสนา พานิชการ (2511 : ไม่ปรากฏเลขหน้า) ซึ่งทั้งนี้ผลการวิจัยทำนองเดียวกันว่าค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบได้ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และคะแนนสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย กับคะแนนผลการเรียนในมหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1, 2 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง คะแนนสอบได้ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และคะแนนสอบคัดเลือกต่างมีประสิทธิภาพในการพยากรณ์ผลการเรียนชั้นปีที่ 1, 2 ได้พอ ๆ กันเป็นส่วนมาก แต่ที่แตกต่างกันไปในส่วนใหญ่นักเรียนสอบได้ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พยากรณ์ได้ดีกว่าคะแนนสอบคัดเลือก และถ้าใช้คะแนนสอบได้ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และคะแนนสอบคัดเลือกร่วมกันพยากรณ์ผลการเรียนชั้นปีที่ 1, 2 จะดีกว่าใช้คะแนนสอบชนิดเดียว และถ้าต้องการใช้การสอบชนิดใดชนิดหนึ่งเป็นเครื่องตัดสิน ก็น่าจะใช้คะแนนจากการสอบได้มัธยมศึกษาปีที่ 5 มากกว่าคะแนนจากการสอบคัดเลือก

สำหรับงานวิจัยในต่างประเทศนั้น มีผลงานของนักวิจัยอีกหลายท่านซึ่งล้วนแต่แสดงให้เห็นว่าคะแนนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีอิทธิพลต่อผลการเรียนในระดับมหาวิทยาลัย อาทิเช่น ซิมมอนส์ (Simmons 1976 : 5005 A) ได้ศึกษาประสิทธิภาพของแบบสอบความถนัดทางการเรียน และลำดับที่ในชั้นมัธยมศึกษาในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทาง

008880

i18096281

การเรียนของนิสิตมีความที่ 1 กับกลุ่มตัวอย่างชาย - หญิง จำนวน 100 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า ลำดับที่ในชั้นมัธยมศึกษาเป็นตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุดในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ประมาณ 30.79 % ซึ่งใกล้เคียงกับงานวิจัยของ ลอง (Long 1960 : 1100) ที่ไครายงานไว้ว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับมัธยมศึกษาเป็นตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุดเพราะมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับเกรดเฉลี่ยในชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยสูงถึง .60 นอกจากนี้ ทีเคอร์ (Feder 1965 : 29 - 37) แพสสัน (Passons 1967 : 1143 - 1144) ฟลอรา (Flora 1967 : 2276 A) เวอร์ซิงตัน และ แกรนท์ (Worthington and Grant 1971 : 7 - 10) และเชอร์แควค (Cherdack 1971 : 5193 A - 5194 A) ต่างก็พบว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีประสิทธิภาพในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยได้ที่ดีที่สุดเช่นกัน แต่ แอล (Elle 1967 : 2875 A - 2876 A) ได้ศึกษาหาความตรงเชิงพยากรณ์โดยใช้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับมัธยมศึกษาและคะแนนสอบจากแบบสอบถามทัศนคติทางการเรียนเป็นตัวพยากรณ์ และใช้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับมหาวิทยาลัยเป็นตัวเกณฑ์ ผลการวิจัยปรากฏว่าคะแนนจากแบบสอบถามทัศนคติทางการเรียนสามารถพยากรณ์ได้ดีที่สุด ส่วน คลัก และ เบอร์เลย์ (Klugh and Burley 1959 : 625 - 626) ได้ศึกษาโดยใช้แบบสอบถามความสามารถในโรงเรียนและวิทยาลัยและคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา เป็นตัวพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของชั้นปีที่ 1 ในระดับมหาวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่าความแม่นยำในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นปีที่ 1 จากตัวพยากรณ์ทั้งสองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นอกจากงานวิจัยดังกล่าวมาแล้ว เลย์แมน (Leyman 1967 : 1134-1141) ได้ศึกษาเรื่องการทำนายผลการเรียนชั้นปีที่ 1, 2 ของนักศึกษาหญิงที่เลือกเรียนวิชาพลศึกษาเป็นวิชาเอก โดยใช้คะแนนเฉลี่ยในชั้นมัธยมศึกษา คะแนนสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย คะแนนจากแบบสอบถามทัศนคติทางร่างกาย และคะแนนเฉลี่ยผลการเรียนปีที่ 1 เป็นตัวพยากรณ์ผลการเรียนชั้นปีที่ 1, 2 ในระดับมหาวิทยาลัย ปรากฏว่าคะแนนเฉลี่ยในชั้นมัธยมศึกษาเป็นตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุดสำหรับผลการเรียนชั้นปีที่ 1 และคะแนนเฉลี่ยผลการเรียนชั้นปีที่ 1 เป็นตัวพยากรณ์ผลการเรียนชั้นปีที่ 2 ได้ดีที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงาน



วิจัยของ คีเฟอร์ (Keefe 1969 : 53 - 56) ที่พบว่าเกรดที่ได้รับผ่านมาแล้วจะเป็นตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุดต่อเกรดที่จะได้รับต่อไป ในทำนองเดียวกัน โนเอท และคณะ (Noeth and Others 1974 : 213 : 215) ก็สรุปผลการวิจัยว่าคะแนนเฉลี่ยสะสมก่อนเข้าศึกษามีความสำคัญที่สุด

นอกจากนี้ ยังมีนักวิจัยที่สนใจศึกษาอิทธิพลของตัวแปรต่าง ๆ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของแต่ละวิชา เทวาริ (Tewari 1980 : 5351 - A) ได้ศึกษาถึงอิทธิพลของตัวแปรต่าง ๆ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างนักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งรัฐเวอร์จิเนีย (Virginia State University) จำนวน 341 คน ผลจากการวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis) พบว่า ภูมิหลังทางคณิตศาสตร์ในระดับมัธยมศึกษาที่มีอิทธิพลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ ในปีเดียวกันนี้ มุลลา (Mulla 1979 : 2521 - A) ก็ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษกับตัวพยากรณ์ต่าง ๆ โดยศึกษากับนักเรียนชายมีอายุของชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนวิชาเอกวิทยาศาสตร์ในซาอุดีอาระเบีย พบว่าเกรดเดิมในวิชาภาษาอังกฤษเป็นตัวพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ที่ดีที่สุดตัวหนึ่ง ต่อมา บราวน์ (Brown 1983 : 3795 - A) ได้ศึกษาเพื่อหาตัวแปรที่ดีที่สุดในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ลงทะเบียนเรียนวิชาฟิสิกส์และเคมี ผลการวิจัยปรากฏว่าเกรดเดิมของวิชาฟิสิกส์ เคมี และคณิตศาสตร์ เป็นตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุด

จากรายงานการวิจัยต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาแล้วนั้น จะเห็นได้ว่ามีการศึกษาหาความสัมพันธ์ของคะแนนเพื่อพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับมหาวิทยาลัยและวิทยาลัย และหาความสัมพันธ์ของคะแนนเพื่อพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับมัธยมศึกษาเป็นจำนวนมากทั้งของในประเทศและต่างประเทศ ส่วนการหาความสัมพันธ์ของคะแนนเพื่อพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับประถมศึกษานั้นมีเฉพาะของต่างประเทศเท่านั้น ส่วนการวิจัยหาความสัมพันธ์ของคะแนนเพื่อพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับประถมศึกษาในประเทศไทยนั้นหาผลรวมเป็นอย่างยิ่ง